

I fjor i Hollywood

*Hollywood er også et sted man kan bo.
Peter Schepelern har prøvet det.*

I GENNEM det meste af et år kunne jeg hver morgen stå op og nyde udsigten til det pralende Hollywood-skilt og Griffith-observatoriet, hvor James Dean i sin tid lukkede omkring med forknytte miner og *vildt blod*. Fra observatoriet har man god udsigt over hele Los Angeles' uendeligt udstrakte bylandskab, og hvis man er heldig, er der et hul i den tykke smogsky, der hviler over byen, stort nok til at man om natten kan få øje på et par stjerner. Chansen for at spotte et par filmstjerner i gadebilledet er næsten større...

Jeg prøvede flere gange at komme helt hen til Hollywood-skiltet, jeg syntes af en eller anden grund, at man først havde taget byen rigtig i besiddelse, når man havde rørt ved de kæmpemæssige bogstaver som er fastgjort til en skråning øverst oppe i Hollywood Hills. Men vejene, der snoede sig harsarderet op ad højene ind imellem palmer og agaver og utroværdige eventyrslotte, som naturstridigt holder stand mod jordskred og

rystelser, endte blindt, og efter strabadserende klatreture op ad de stejle gruskrænter, bevokset med stikkende vækster, var skiltet stadig ikke kommet inden for rækkevidde. Hollywood er ikke sådan at fange. Måske er illusionernes by selv et synsbedrag.

Gadens stjerner

Det er en drømmefabrik, en glimmerby – *tinseltown*. Og alligevel er Hollywood også et sted på virkelighedens landkort, en præcist afgrænset bydel med postnumrene 90027 og 90028 midt i Los Angeles' enorme verden af biler, palmer og blinkende neon.

Da kritikeren Erik Ulrichsen for snart en menneskealder siden skrev sin bog om filmbyen, sammenlignede han hovedgaden – den snorlige Hollywood Boulevard – med Roskilde Landevej. I dag kan den vel bedst karakteriseres som en blanding af Strøget og Istedgade. Her kommer de rige og de smukke og de berømte forbi – inklusive de

ganske få som er det hele på én gang. Men langt de fleste er mindre glamourøse repræsentanter, i alle etniske variationer, for *The American Way Of Life*: Boulevarden er hjemsted for de utallige mindreårige *run-aways*, der symbolsk nok holder til i den rømmede, brandhærgede gamle luksusejendom, der nu går under betegnelsen Hotel Hell. Og her tigger hulkindede junkier om en quarter, *bag ladies* skubber deres poser med skraldespandefund foran sig på supermarkedsvognen – denne uundværlige udrustning for byens vagabonder. Her holder de prostituerede til, når de uden for arbejdstid skal have en billig burger, og her cruiser de nostalgiske biler op og ned på weekendafterne, så politiet undertiden må spærre det hele af. Det er blevet tabernes hovedgade, men alle vandrer de op og ned ad Walk of Fame – de lange fortove som er indlagt med over tusind messingstjerner, der hver omkranser navnet på en af dem som inden for film, tv, radio og plade nåede berømmelsens

tinder her i byen, fra Chaplin til John Travolta. Men ikke engang i dette elysium kan man vide sig sikker: Vor næsten-landsmand Mauritz Stiller, som skabte halvdelen af svensk stumfilms storhedstid og skænkede amerikanerne Greta Garbo, må finde sig i tåbelige posthume trykfejl: *Maurice Diller*...

Det er også her i det centrale Hollywood, midt mellem bilværksteder, *fast food* og specialforretninger med filmsouvenirs og T-shirts, kæmpemæssige *murals* der fejrer myterne, billige moteller der reklamerer med vandsenge og pornofilm på værelset, at biograferne ligger. Teknisk mest overdådig er den gigantiske Cinerama Dome, hvis enorme, krummede lærred og eminente lyd-anlæg kan tage pipet fra de fleste film. Berømt er Mann's (oprindelig Grauman's) Chinese Theatre, hvor celluloidberømtederne har sat aftryk af hånd, fod, pote eller hvad de nu kan byde på, i forgårdens cement. Selve bygningen har karakter af en grandios kinesisk pagode, sådan som de gamle Hollywood-biografer i det hele taget er holdt i en eksotisk stil, med art deco som udgangspunkt, tilsat lidt asiatiske eller ægyptiske trylleri for at markere, at tilskueren er trådt ind i et magisk univers.

Hollywood Boulevard er det ene store biografområde. Det andet, mere prominente, er det fashionable Westwood for foden af Beverly Hills. Her, hvor chikke tøjboutiquer og mondæne cafeer og Hunter's forholdsvis velassorterede boghandel skaber amerikanernes forestillinger om europæisk atmosfære, understreget af det elud af intellektualisme som nærheden til UCLAs campus giver, afprøves filmene. Deres modtagelse her er i høj grad bestemmende for deres videre skæbne og rygte. Hele Los Angeles-området har ca. 700 biografale, men størstedelen, administreret af en halv snes store biografkæder: Mann's, Laemmle's, Pacific's og andre, viser den samme snes opreklamerede Hollywood-nyheder. Mulighederne for at se marginale film – såsom ældre, eksperimentale eller udenlandske film – er stærkt begrænsede, men den lokale filmmenighed – en let kendelig skare *weirdos* – mødes trofast i små *revival theatres* som det gamle Vista, beliggende ved Sunset på det område der engang rummede kulisserne til Griffiths intolerante Babylon, Nuart i Santa Monica, Rialto i Pasadena og det allerhelligste Vagabond på Wilshire Boulevard, hvor man kan opleve at stå i billetkøen, da et mumlende rygte pludselig vil vide: Stjernen er her! Og ganske rigtig: Den nydelige ældre dame – der er nydelig som kun amerikanske ældre damer kan være det – er faktisk hende, der for 40 år siden lokede helten på en fatal *Detour* i filmen, vi skal ind at se. Tilsammen bydes der i disse små templer på et veritabelt filmmuseum-repertoire, to film ad gangen, for 3-4 dollars, fra sjældne stumfilm med levende musik til nye independent produktioner og obskure værker af Renoir og Buñuel. Her, som i de konventionelle biografer, er filmen selv dog ikke hele hovedsagen, for næsten lige så vigtig synes den institutionaliserede konsumering af pop corn og coca cola at være. Proportionerne er som altid i USA store: en *extra large* omgang pop corn serve-

res i et papkar af størrelse som en rummelig håndvask, drivende af smeltet smør. Disse salg indbringer da også biograferne mere end billetindtægterne.

Hollywood er forlængst ikke mere det eneste sted, hvor amerikanske film laves. Nu om stunder optages der on location overalt på kloden, bestemt af økonomiske mere end af kunstneriske hensyn. Men det er værd at bemærke, at Hollywood faktisk stadig er filmhovedstaden, for så vidt som langt de fleste amerikanske film og tv-produktioner optages, efterbehandles eller administreres herfra.

Hver anden dag støder man på filmhold i funktion på byens gader og stræder. Og først når man kommer hjem og får gransket sine dias, opdager man at det var Kathleen Turner der stod i blond paryk og lyseblåt silkedress på et gadehjørne og blev instrueret af Ken Russell i *Crimes of Passion*.

For selv om studierne storhedstid, antagelig uigenkaldeligt, er ovre, så er det stadig her vejret altid er godt til filmoptagelser og det er stadig her det meste af filmverdenen bor.

Oppe i de fashionable Beverly Hills og det eksklusive Bel Air står de små mexicanerdrenge i vejkanten og faldbyder Star Home Maps, sådan at vi dødelige kan finde adressen og opnå at stirre benovet på indkørslen til James Stewarts eller Burt Reynolds' velbevogtede *mansions*. Men Hollywood er i det hele taget stedet, der tiltrækker de fleste af dem der arbejder med film og tv. Næsten enhver, man taler med, har en eller anden erfaring med The Industry eller arbejder på at få det. Det er de store forventningers hovedstad.

Vicevært i ejendommen har engang fået trykt nogle noveller, han har været idémand for Mazursky og har lånt penge til en ven, der nu på tiende år er lige ved at have fået et filmselskab op at stå. Boghandleren er en yngre tysker, som har skrevet et par skuespil, hans agent mener, der er store muligheder i dem, nu skal de blot læses af de rigtige personer. Bankmanden har solgt et thriller-manuskript, eller rettere: det er taget i option af et lille konsortium der betaler 10.000 dollars for i et halvt år at have eneret på at prøve at skaffe finansiering. Og ude i skraldespanden ligger der en dag, mellem en stak Daily Variety, stabelvis af enslydende visitkort: Theatrical Agent NN har åbenbart endt sin karriere eller skiftet job.

Jagten på succes får nogle til at gå til Frederick's på Hollywood Boulevard, hvor man kan købe verdens usynligste og uartigste undertøj og se, hvad det kan føre til. Andre skriver – og skriver og skriver. Bag hver anden dør, her i byen, sidder en eller anden arme djævel og skriver på et manuskript, en synopsis, en idé, som sandsynligvis aldrig vil blive til noget. Men mulighederne bliver afprøvet. Industrien er et stort system af vennsaber og bekendtskaber, forbindelser og protektioner, frokoster og receptioner, og ingen drømmer om at forlade hjemmet uden at sætte telefonsvareren til, for hvis nu agenten eller en eller andens sekretær skulle ringe om, at muligheden for en lillebitte chance var der...

Men det er også en branche uden sentimentalitet. Kun resultaterne tæller. Status og anseelse måles til enhver tid efter indtægterne. Eller som man siger: Enhver er så god som sin nyeste film.

Borte med blæsten

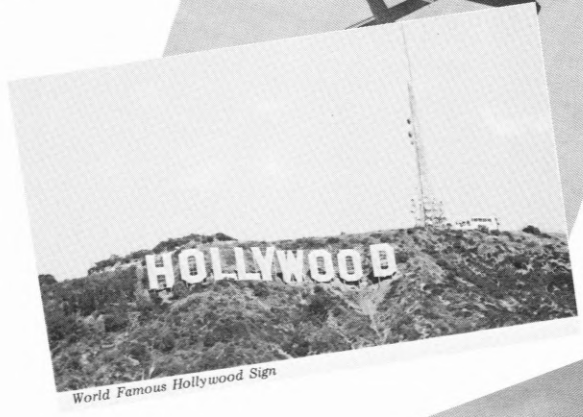
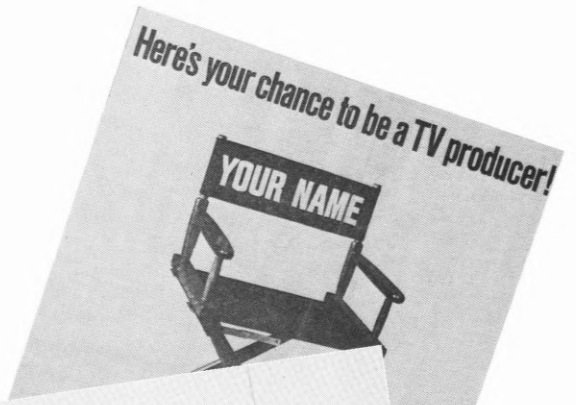
Derfor er det heller ikke overraskende, at der er noget underligt uhåndgribeligt og historieløst over dette mytiske sted. Hollywoods mangel på historisk bevidsthed er sikkert enestående, selv efter amerikansk målestok. Her voksede den første store populærindustri frem, her var de fysiske rammer for The Birth Of A Medium, og hvad er der så at se for turisten? Ingenting! Efter Mann's Chinese og stjernefortovene kan man i det store og hele tage en tur gennem Hollywood og omegn uden at blive mindet om, at det var her det skete. Turistpropagandaen har søgt at legendarisere gadekrydset hvor Vine Street skærer Hollywood Boulevard, men det må være USA's mest patetiske anti-seværdighed: Der er intet at se på, det er bare, som nogle siger, *the corner of Walk and Dont Walk*. For her er ingen nostalgisk blødsødenhed, ingen skønsom fredning. Prægtige gamle ejendomme, hoteller og biografer fra storhedstiden bliver skånselsløst revet ned. Borte med blæsten. Den stående frase i Schesslers kendte guidebog er: *The site is now a parking lot*.

Men lidt er der da tilbage. På La Brea kan man stadig finde studierne hvor Chaplin optog Guldfeber og alle de store lydfilm. Cecil B. DeMilles pompøse villa ligger lidt ovenfor det lyserte palæ i spansk stil, hvor W. C. Fields engang boede. Garagen, hvor Mickey Mouse kom til verden, er blevet solgt og kørt bort, men Disneys første atelier ligger på en stille sidevej, og Musso & Frank's legendariske restaurant, hvor Faulkner og Chandler drak sig fulde, kan stadig besøges. På Ivar Street, højt oppe på bakken, sad Nathanael West i 30'erne og skrev sin geniale vision af filmbyens undergang, *The Day of The Locust*, og få minutter derfra, på Laurel Avenue, prøvede hans ven Scott Fitzgerald i sine sidste år at holde sig fra flasken og få skrevet sin Hollywoodroman færdig. Men da Scott blev ramt af et hjertetilfælde, dagen før West kørte galt med bilen og blev dræbt, lå *The Last Tycoon* ufuldført tilbage. Da jeg lister op til den øverste etage på 1403 N. Laurel, hører jeg spøgelsesagtigt lyden af skrivemaskinen inde fra lejligheden.

Typisk nok er Hollywoods mest overbevissende mindesmærker at finde på kirkegårdene. For her er de allesammen: Valentino og Marilyn i deres urner, DeMille under pompøse marmor, Douglas Fairbanks under et storslået anlæg, Nathalie Wood oversvømmet af blomster som en anden Ofelia, Gable og Lombard side om side, og mordoffert Sharon Tate under en sten, der ikke bare navngiver hendes ufødte baby, men også nævner hendes mand: Naturligvis måtte Polanski have sit navn på plakaten!

Men ingen ænser historien. Filmindustrien retter blikket fremad, mod nyhederne. Fortiden mindes man kun på kirkegården og på fortovet. Og haster videre.

Engang havde alle studierne deres *lots*

au naturel

Appellation Newman Contrôlée

NEWMAN'S OWN®

Olive Oil and Vinegar Dressing

l'olive du vignage et de l'huile - l'huile et le vinaigre des étoiles

8 fl. oz. 237 mL

ADULT

Disneyland

Passport

GOOD FOR ONE ADMISSION TO DISNEYLAND AND UNLIMITED USE OF ATTRACTIONS (except water rides).

No 138213

"Experts say Paul Masson Cabernet Sauvignon is a mature, complex wine, with nice wood. What they're trying to say is...it tastes good!"

Paul Masson will sell no wine before its time.

FOSTER & KLEISER

5 new Viacom channels to watch.

Bravo. USA. Disney. Nashville. Learning Channel.

rundt omkring i Hollywood, selv om specialisterne kan få lang tid til at gå med at skændes om, hvem der faktisk lå hvor. Nu er der kun Paramount tilbage, der holder til bag den majestætiske portal ud til Melrose Avenue. Her passerede den unge Orson Welles igennem, på vej ind til sit Xanadu, da han lavede *Citizen Kane* for RKO. Universal, der holder sig kørende som turistattraktion på linie med Disneyland, ligger lige som Burbank (Warner og Columbia) og Disney nordpå i San Fernando dalen, på den anden side af bakkerne. Det arkitektoniske indtryk er en blanding spejltindrende pengesiloer og hyggelige bungalows. Afsvedne bjerge og støvede palmer rejser sig over den New York'ske kulissegade. Man ser med respekt på de navnemærkede parkeringsbåse: Her, lige præcist her, er det meningen, at Sydney Pollack skal stille bilen, og her parkerer Richard Dreyfuss når han kommer forbi. Men han er der selvfølgelig ikke i dag.

MGM ligger sydvest på, i Culver City. Omgivet af faldefærdig slum stråler et kæmpe-mæssigt billboard på muren: *Diamond Jubilee. Sixty Years of Great Entertainment*: Løve ved vintertide... Når man er sluppet forbi vagten, har zigzag'et ud og ind ad de små gader mellem ateliererne og har søgt gennem de snoede gange, *looking for Mr. Brooks*, når man omsider frem til instruktøren. I forkontoret hænger alle diplomerne fra et helt liv i filmen: *Crossfire, Elmer Gantry, In Cold Blood*. Jeg bliver lukket ind til mesteren selv, han sidder i den samme forvaskede joggingdragt som han havde på til universitetets reception, inde i sin hule. Alt dagslys er holdt ude af persienner og tunge gardiner, og kun en lille gullig lampe oplyser stakke af manuskripter, bøger og udklip. Han er en respekteret kunstner med flere gode succeser og nogle fiaskoer bag sig, men han kan kun lave film, hvis han kan overbevise pengefolket om, at det er noget der kan betale sig. Her ligger den store forskel mellem amerikansk og europæisk film: Alt hvad der laves i Staterne er sat i gang af nogen, der tror på, at det kan betale sig.

Men industrien er efterhånden lige så meget en tv-industri.

Døgnnet i TV-junglen

Amerikansk tv er en psykedelisk oplevelse, som der bydes på i enhver amerikansk storby, men til overflod her, hvor medieindustrien har sit hovedsæde. Her er tv ikke et medium, som man lejlighedsvis opsøger, det er ikke en kommentar eller et supplement til vores tilværelse, her er tv virkelighedens raison d'être, det er livet selv – men naturligvis livet set gennem mediets magiske briller. I programmet *Fantasy* skal en eller anden tårpersende drøm realiseres: Ti søskende, der blev spredt for alle vinde, da deres mor tidligt døde af kræft, genforenes nu tyve år senere for åben skærm. En datter, der blev skilt fra sin far, genser ham nu, hvor hun selv har fået et barn, og eftersom de sidst sås en jul for 15 år siden, rekonstrueres nu en

juleaften, hvor gaven under træet er en stor pakke indeholdende farmand – alt sammen med studieværter der fyrer op under følelserne og et entusiastisk hulkende publikum. Og så er der konkurrencerne. En kvinde, der har haft det held at standse lykkeshjulet ud for et tal, som giver hende 1000 dollars i gevinst, kysser ekstatiske lykkeshjulshåndtaget. Og kvinden, en husmor naturligvis, der vinder en million, har et udtryk som en der har set Gud.

Men der er ikke noget at tage fejl af: Det hele handler om penge. Der skal sælges og købes – det er Guds mening med det hele. Reklamerne minder os derom, hvis vi skulle have glemt det. I vores moderate Danmark anføres reklamerne ofte som skræmmende eksempler på, hvad kommercielle tv-stationer vil resultere i, og det kan da også i begyndelsen virke irriterende, at spillefilm afbrydes fra to til seks gange for at give plads til reklamerne. Men når man først er blevet afhængig filmnarkoman og tager det ene skud efter det andet af de berusende billeder, begynder man at påskønne afbrydelserne. De udgør den nødvendige ventil, som gør det muligt at kape timevis af flimmer (og amerikansk tv, der ikke er kræsent med valg af filmkopier og som i øvrigt af tekniske grunde har et mindre skarpt billede, *flimrer* virkelig). Man ser hen til disse små pauser,

hvor man kan gå på wc, forberede måltider, spise, skifte tøj, tage et hurtigt brusebad. Med lidt øvelse kan man vænne sig til at sove tungt i fire minutter og – det er kunsten – vågne forfrisket op til fortsættelsen. Det hævdes endda, at der er trænede filmbuffs som kan nå at dyrke elskov i intervallerne, så slægten ikke uddør.

Reklamerne er årsagen til det hele. Der betales ikke licens, men hver gang man køber en vare i butikkerne, betaler man lidt for at fabrikanten har råd til at reklamere, og det er disse reklamepenge der driver de store *networks* som sender *nationwide*: CBS, NBC, ABC og en mængde små lokale stationer. Reklamerne er den temmelig følsomme tråd, det hele hænger i, derfor den omhyggelige måling af programmernes popularitet med Nielsen-ratings som den altbestemmende dommer. Men, hvor indlysende dette forhold end er, så er det samtidig noget, som diskret fortrænges i præsentationen. Karakteristisk nok omtales reklamerne af speakerne som *important messages, interruptions, these words* eller bare som *this*. Vi ved jo godt, hvad det drejer sig om, ingen grund til at bruge selve det uanstændige ord: *Commercials*. Som Chesterton sagde: Reklamer er de riges tiggeri...

Men forresten er reklamefilmene ofte virtuose små kortfilm, normalt af 30 sekunders længde, der med alle slags stilistiske og indholdsmæssige krumsping søger at fange vores opmærksomhed og pådutte os biler, flybiletter, hårde hvidevarer, fast food, bankrådgivning, men især renliggørelsesartikler af alle arter, sprogligt bestandigt kredsende om ordene *clean, fresh og soft*. Det drejer sig ikke kun om den personlige hygiejne og tøjvask, men også om særlige midler til at fjerne oliepletter på indkørslen, rustpletter på rørene og de væmmelige misfarvninger på cementen mellem badeværelsesfliserne, for slet ikke at tale om alle kakerlakkerne som Black Flag Motel kan klare: *They check in – but they don't check out!* Og så er der al maden – spiseolie uden kolesterol anbefalet af John Houseman, der fortsætter sin professorrolle fra *The Paper Chase*, californisk vin serveret af John Gielgud i butlerrollen fra *Arthur* eller pulverkaffe som Lauren Bacall sværger til. Dertil kommer et credit card som Karl Malden aldrig ville efterlade hjemme, en videoplade som Gene Kelly tror på, og en computer som Alan Alda har tillid til. Andre reklameemner er små trailers for biografilm (og størstedelen af filmenes pr-budget bliver satset på tv-reklame), klip fra store teatershows à la *The King and I*, som Yul Brynner her i byen netop havde givet for 4000. gang uden et hår på hovedet, dertil sagførere som vil pådutte os billig hjælp ved skilsmisser og andre ulykker, uanset skyld, medicin som vil dulme smerterne, centre som vil afvæne drinkerne, der opmuntres med at alkoholisme ikke er *a moral weakness but a disease: Don't spend another day living without hope!* Hvis alt håb trods alle modforholdsregler alligevel skulle være ude, lover *Funeral Parlours* deres diskrete assistance når som helst: *Per-*

HOLLYWOOD EROTIC FILM and VIDEO FESTIVAL

Judges include: Playboy Columnist Arthur Knight, Director Penelope Spheeris, Author Gene Youngblood, Penthouse photographer Suze Randall and Filmmaker Scott Bartlett.

SEPARATE ADMISSION FOR EVERY PROGRAM—Regular Vista ticket prices do not apply! See back for details!

MORE
THAN 100
FILMS &
VIDEOS

petual Service! I de sidste ti år har man ikke måttet reklamere for spiritus og tobak, og reklamer for menstruationstamponer og præventive midler er sjældne. Men sent på natten oprinder sandhedens øjeblik for nogle, når en jovial mand opfordrer herpes-ofrene til at søge hjælp: *Let's talk about it!*

Men den store sødmefyldte prøvelse, som tv udsætter den filminteresserede for, er det uophørlige bombardement med filmtilbud. Film fra amerikansk filmhistories udtømmelige skattekasse og lige så udtømmelige rodekasse lokker hver time døgnet rundt på en halv snes kommercielle kanaler og et lignende antal betalingskanaler.

Naturligvis gælder det her, som ellers i livet, om at udvise mådehold, mestre det muliges kunst. Man må affinde sig med, at der er grænser for, hvor mange film man kan overkomme at se i døgnet. Men hvis man netop er her for at se film, opdager man snart hvor fleksible disse grænser er. Man er nok lidt træt undertiden, når man er fremme ved døgnets femte film, men når man nu er ved det... For trods det enorme udbud af originale tv-produktioner inden for fiktionssektionen – med tv-film, miniserier, sitcoms, soap operas o.s.v. – er biograffilmene, de »rigtige« film, stadig en uhyre populær programtype. På betalings-tv, via cable eller antenne, kan man for en månedlig sum omkring tyve dollars pr. selskab leje sig adgang til en masse nyere film, der vises ubeklippede og uden afbrydelser. Her går *On Golden Pond*, *Blade Runner*, *The World According to Garp* og *Star Wars* hvert andet øjeblik og på visse kanaler bydes der efter midnat på pornofilm, men, efter en uskreven regel, ofte beklippet efter bizarre principper: *insertion* må ikke vises – ellers er alt tilladt! Det er USA: at moralisere midt i det fordærv man selv kolporterer! For på de kommercielle stationer fjernes sex og nøgenhed og dårlig tale med stor nidkærhed, undertiden i absurdum som når Frank Perrys *Last Summer* får bortskåret kulminationsscenen til slut, hvor teenagernes undertrykte seksualitet eksploderer i voldtægt, med det resultat at ingen kan fatte hvad filmen går ud på. Men det er alligevel på de kommercielle stationer, man finder det interessante, ikke mindst ved hjælp af den ugentlige TV Guide (*helps you decide!*) og Maltins uundværlige TV Movies, en årligt revideret håndbog over 15.000 film. Det er ikke de store og de gode og slet ikke de nye film, der dominerer. Det er små film, glemte film, der i endeløs mængde fremdrages.

Det er her man gør sine fund, mens den californiske nattehede sænker sig om én, og

politisirenerne på Sunset Boulevard tuder om kap med brandbilerne på Hollywood Boulevard som en ildevarslende påmindelse om den anden side af livet i illusionernes by.

Her kan man f.eks. ud på de små timer stifte bekendtskab med *The Naked Jungle*, et billigt produceret stykke *adventure* film fra 1954 med Charlton Heston i hovedrollen som barsk macho-mand, der har skabt sig et lille kaffeimperium i Argentinas jungle. Det er lykkedes den gamle veteran fra stumfilm-tiden, Byron Haskin, at skabe en perle af vanvittigt nonsens, et af kitsch-filmens oversete mesterværker. Heston har maset på i junglen i 15 år og er nu en respekteret hersker over sine indfødte arbejdere. Men modsat så mange hvide mænd har han aldrig haft sin gang hos de indfødte kvinder. Han er, angiveligt, en 34-årig jomfru. Men nu, hvor han er blevet rig og har bygget sig et prægtigt palæ med flygel og udsøgt bogsamling, har savnet af en kvinde omsider meldt sig, og han har fået broderen hjemme i New Orleans til at finde ham en passende kone, med hvem han så har giftet sig – in absentia. Hun anriverer med floddamperen: den yppige, voluptuøse Eleanor Parker står dér med sin lille hvide parasol og sin store hvide barm og bliver begloet af de vilde indianere. Hun installerer i det fine hus og står omsider over for sin ægtemand, der kommer lige fra hesten, sveddryppende og dunstende af maskulin stolthed. Han er fra begyndelsen fjendtligt indstillet, fordi hun er *for* utrolig til at være sand: Smuk, klog, taler flere sprog og spiller klaver. Der må være et eller andet galt. Og ganske rigtigt: Hun har været gift før. Heston er forfærdet. Han henviser til sit splinternye flygel, som ingen har spillet på før. Sådan skal det være. Hvortil hun indvender, at netop folk med forstand på instrumenter ved, at et flygel bliver bedre jo mere det benyttes. Situationen synes gået i hårknode: Vil Heston acceptere, at andre hænder har trakteret klaviaturet – eller skal koncertflyglet og al dets søde musik returneres? Så melder sig heldigvis omsider det, som er filmens egentlige stikord, det, vi ubevidst har ventet på, mens fruén gav Chopin til bedste, og som før eller siden måtte strømme ud af vores underbevidstheds fortrængninger: Myrer! Røde, forfærdelige, altfortærende, sydamerikanske hærmyster, der i uovervindelige kæmpeskarer myldrer afsted, skeletterer alt på deres vej, i retning mod Hestons kaffeplantage og flygel. Her må alle stå sammen, men selv om myrerne strengt taget burde stoppe ved vandet, der omgiver plantagen, er der ikke noget at stille op mod driftens fortrængninger når de bare vil bane

sig vej: Myrerne bider bladene af træerne og sejler over som på små både. Til sidst, da alt er tabt og selv flyglet brændt på det bål, der skal forsvare selve huset, kaster Heston sig modigt ud i krible-krable-helvedet, gør sig til herre på myrernes planet ved at åbne for sluserne, så alt hvad han har vristet fra floden atter opluges af den. Dermed skyldes også dæmonerne bort, og manden og kvinden kan begynde forfra sammen...

Så er det tid at gå til ro, hvis man da ikke hellere vil smage på nattefløden i ensomhedens og søvnløshedens hovedstad, tage bilen et smut hen til supermarkederne og blande sig med natteravne og sørlinge, der køber ind hos Pioneer, Safeway og Ralph's klokken tre a.m.

Smeltediglen

Ovre østpå strenges den værste vinter i mands minde – men tv-meteorologen tænker alligevel mest på film: It's *Risky Business* not to wear *The right Stuff* in *The big Chill*. Og her er der ingen vinter: Det sydlige Californiens mirakuløst evindelige sommer holder aldrig op, kun ind imellem bliver det for meget af det gode, når en »Santa Ana« – den hede ørkenvind inde fra Mojave Desert – får byen til at gløde, så der stadig midt om natten kan være 30° celsius. Varmen behersker alt – trafik, bolig, livsstil.

Det er *convertible* modellernes domæne, og busserne har polariserede ruder og air condition. Husene, der veksler arkitektonisk mellem mexicansk hacienda, engelsk Tudor herresæde, fransk renaissance-slot og californisk beton-funktionalisme, er præget af *pool*, *patio*, altan, trådnedøre, skodder og *louvers* – brede glaspersienner i stedet for ruder. Alt er så luftigt, at lydene høres vidt omkring: Hele ejendomskomplekset hvor jeg bor, Barnsdall Gardens, ligger typisk som en terrasseformet lille landsby omkring pool'en med palmer og paradistræer – og lydene når én fra et tv-apparat, filmpianistens øvning, viceværtens skrivemaskine, nabopigens lovemaking, genboernes skænderi og den elektriske kværn i en eller anden køkkenvask – den grådige *disposer* der i en enkelt skrattende gurglen søndermaler køkkenaffaldet.

Haverne bugner af citron og appelsin, avocado og granatæble midt i et tropisk blomsterflor, langs gaderne er der hække af Hawaii-blomst og alleer af de ubegribeligt høje palmer eller jacaranda-træer som pludselig i april står dækket af violette blomster. Der inviteres til *pool parties*, hvor gæsterne kommer i badetøj og konverserer i ståbassinet, mens drinks og chips serveres på oppustede flyde-

pude-fade med holdere til glassene. Livet er så let og afslappet i det gode vejr, alle er så flinke og vennesele, at smilet stivner til en grimasse om munden, når selv kassedamen i et vildtfremmed supermarked med tilsyneladende ægte interesse spørger: *Hi, how are you today?*

Afstandene er kolossale, men det gør ikke noget, når alle har hjul. Uden bil er man fortabt, strandet på en øde ø eller henvist til de ineffektive busser, der efter stiltiende accept er forbeholdt samfundets underste. Man befinder sig i verdens største villakvarter, hvor de enkelte dele er forbundet af det frenetiske motorvejnet, som skærer sig igennem byen på langs og på tværs i et labyrinthisk system af afkørsler og tilkørsler i kæmpemæssige udfletninger. Og så er der de særlige gader: Den tarveligt stjernebestrøede *Hollywood Boulevard*, den legendariske *Sunset Boulevard*, der bugter sig *mile* efter *mile* fra det snuskede, lumre *downtown*, gennem Hollywoods prostitutionsdistrikt og de luksuøse Beverly Hills ud til det mondæne Malibu ved havet, hvor vi spejder efter blæsten, sandet og filmstjernerne eller besøger Getty Museum, som den stenrige oliemagnat anlagde som en romersk oldtidsvilla i perfekt replik med gratis adgang for alle i bil (ingen adgang for gåendel!). Der er den statelige *Wilshire Boulevard*, der fører fra dystre slumkvarterer gennem gamle olielieferter og resterne af et par pleistocæne asfalter ved museerne for kunst og urtidsfund, videre, gennem en *golden mile* af højhuse med luksuøse butikker og hoteller, ud til det lyse, maritime Santa Monica. På *Santa Monica Boulevard* leves det vilde natteværelse på diskoteker og barer for alle køn, og i de tidlige morgentimer står de mexicanske *wetbacks* – de illegale immigran-

ter – og venter på at blive samlet op til lidt måneskensarbejde midt i den bagende sol. Der er *Melrose Avenue*, hvor et nyt *in miljø* fremviser sine intellektuelle cafeer med neon og cappuccino, unge tøjbikse, intime teatre og filmmemorabiliabutikker hvor et signeret Garbo-foto handles til 300 dollars og et komplet sæt antikke Mickey Mouse tygegummi-billeder til det dobbelte, alt sammen i små lave huse der ligner ombyggede garager. Og den uendelige *Vermont Avenue*, der fører fra Griffith-parkens vilde natur ned sydpå til en endnu vildere, timers kørsel, forbi USC og Coliseum, gennem sorte og hispaniske kvarterer med farvestrålende billboards knejsende over de usle bræddebuse, som enhver WASP-amerikaner skrækslagen vil referere til som *bad neighborhoods*, der kun, hvis overhovedet, bør ses fra motorvejsbroerne.

For midt i al denne smilende, paradisiske pragt blomstrer fattigdom og elendighed som i nogen amerikansk storby: Hver dag bliver snevevis af kvinder voldtaget, overfald mord og røveri er banaliteter som gemmes i notitser inde i Los Angeles Times' fire-fem sektioner. I de hvide luksuskvarterer kører security-bilerne rundt og yder *24 Hour Surveillance*, i bankerne står der altid en bevæbnet vagt. Et par huse fra min bolig spærres politiet af med store plasticbånd: et opgør mellem to armenske familier har krævet seks dødsopfre. Venner i et pænt villakvarter går, kloge af skade, med tåregaspatron i lommen, når de følger en gæst ud til bilen. I *downtown* prenter de amerikanske billeder sig på nethinden: Her lever bumserne på parkeringspladser mellem de magtpulsende højhuse, sover under et par papstykker. Nogle var engang mexicanere, cubanere, puertoricanere, nu er de fattige i verdens ri-

geste land. Alle har deres plads i Los Angeles' store etniske *melting pot*, fordelt i hver sin lille by: mexicanerne i *downtown*, de sorte i Watts, jøderne i Fairfax, japanerne i Little Tokyo, kineserne i Chinatown, for slet ikke at tale om armenierne, koreanerne, iranerne. Ude ved havet i det charmerende Venice, oprindelig anlagt som en grinagtig imitation af Venezia, samles alle i ekshibitionistisk forbrødning hver weekend for at se og blive set, breakdance og rulleskøjte og promenere langs Pacifikken, se på markedsboderne og gøglerne: flugtkunstneren i lænker og spændetrøje, jongløren med maskinsave, voksmændene der står på sine kasser, stivnet i en statues attitude . . .

Om natten, når man kører hjem, møder man flere forulykkede biler. Røde helvedesblus markerer med makaber effekt, hvor vraget står – *som i en film*, griber man sig i at tænke. På himlen krydser store projektorlyssøjler hinanden: Det er natklubberne eller en nyåbnet pizzeria, der reklamerer i stilen fra de klassiske Hollywood-premierer. I den hede natteluft svirrer politihelikopterne lavt afsted med deres blå torden, lyskeglen søger hen over gader og tage, nu hænger den lige bag huset, skræmmer med lys og højtalerinstrukser trækkerdrengene væk fra den lille olivenlund bag Frank Lloyd Wrights sprælske Hollyhock villa, fortsætter videre hen over Scientologys enorme hovedkvarter, der ligger som et eventyrligt lyseblåt ørkenfort og vogter over Guds eget land. Byen er et uendeligt udbredt tæppe af glimtende lys, faldne stjerner kastet i grams for enhver som gider samle dem op. Oppe i bjergene lyser Hollywood-skiltet som en himelskrift.

